

opretholdes nu, som det har været Tilfældet hidtil. I den Forbindelse at tale om en Særbeskatning for de syge kan jeg ikke gaa med til. Det er det ikke, saa længe Hvedebrødet leveres til en Pris, som er betydelig under Prisen i Sverige, hvor man er gaaet over til at betale Verdensmarkedets Pris derfor. Dette Ord: Særbeskatning, som anvendes baade fra Forbrugernes og Landboernes Side, benyttes i det hele paa en Maade, som slet ikke har Hjemmel i de virkelige Forhold. I øvrigt skal jeg gerne tage denne Henstilling under Overvejelse, idet jeg dog mener, at hvis man vil ind paa en saadan særlig Rabat for ubemidlede syge, bliver det en Foranstaltning, der ikke hører hjemme under Landbrugsministeriet, men nærmest under Indrengsministeriet.

Den ærede Ordfører for det radikale Parti (Rasmus Rasmussen) var ogsaa inde paa denne Yndlingstanke om en Forhandling med Rederne for at opnaa en Nedsættelse af Skibsfragterne til Hjembringelse af billigt Korn til Landbruget og mente, at naar jeg og Flertallet her i Tinget ikke kunde gaa ind herpaa, var det, fordi vi følte os bundne af Teorier. Nej, deri tager det ærede Medlem fejl. Jeg tror derimod, at det ærede Medlem og hans Parti beherskes af visse Tvangsførestillinger, naar de tror, at hvis Staten kunde lave et saadant Arrangement, kunde der vindes noget til Fordel for hele Samfundet. Selvfølgelig kan vi ikke købe Majs og Oliekager billigere end til Verdensmarkedets Pris i et Land, hvor disse Foderstoffer ikke produceres, og skal de indføres, er det givet, at Samfundet som Helhed maa betale, hvad det koster at faa dem. Jeg vil ikke sige, at det er ligegyldigt, hvordan disse Varer bliver købt, men at de skulde blive købt bedre, fordi Købet foretages gennem en Foderstofcentral, hvor Foderstofimportørerne sidder omkring et Bord og ordner det uden selv at have et direkte Ansvar, gennem Importører, der er gaaet over i en Slags Embedsstilling, fremfor i det frie Marked, hvor enhver har det økonomiske Ansvar for det, han foretager sig, tror jeg ikke paa, og andet kan der i denne Forbindelse ikke være Tale om. Selvfølgelig kan man paalægge Skibsfarten, som ogsaa er et dansk Erhverv, at afgive Penge til andre Erhverv, men jeg vilde se med stor Betænkelighed paa en saadan Transaktion. Hvis man virkelig ønskede noget saadant, saa havde der været Grund til at lade det ske for nogle Aar siden, da Skibsfragterne var dobbelt saa høje som nu; men som ærede Medlemmer vil vide, skete det slet ikke. Der blev nok truffet Aftale

med Skibsrederne, men ved denne Aftale blev det udtrykkelig fra Redernes Side forlangt, at Pengene ikke maatte anvendes til Støtte for Landbruget, og baade i Rigsdagen og Afviklingsudvalget blev det enstemmigt vedtaget, at de Penge, der kom ind i Henhold til denne Aftale, ikke maatte gaa ud til Landbruget, men skulde gaa i Statskassen. Det staar der udtrykkelig, og jeg har i det andet Ting med Tal dokumenteret, at de ogsaa er gaaet ind i Statskassen, og at Landbruget ikke har haft Fordel af denne Hjemsejls af Majs- og Oliekager til nedsatte Fragter. Men hvis man virkelig ønskede det, skulde man, som sagt, medens det ærede Medlems Parti dannede Regeringen, og Fragterne var dobbelt saa høje som nu, have foretaget en saadan Nedsættelse.

Naar jeg ikke har kunnet tiltræde det Forslag, som er stillet i det andet Ting: at der skulde træffes en saadan special Aftale med Opretholdelse af Foderstofcentralen og hele det uendelig upraktiske Apparat, som Ombygningen er, saa er det ikke af teoretiske, men udelukkende af praktiske Grunde. Skulde man træffe en saadan Aftale med Skibsrederne, vilde det for det første sige, at man, saaledes som det skete med helt andre Formaal for Øje sidste Aar, maatte fastsætte en bestemt Tonnagemængde, der kunde sejle Majs og Oliekager hjem. Men hvem kan i Øjeblikket sige, hvor megen Tonnage der skal bruges hertil i det kommende Høstaar? Det er overordentlig uheldigt at benytte en Del dansk Tonnage til en saadan fast Rutefart. Det eneste sikre er, at der paa et Tidspunkt kommer for meget ind i Landet og paa et andet Tidspunkt for lidt. Der skal en ganske anden Bevægelighed til i disse Forhold. Det er ikke Handel, ikke Omsætning, ikke Liv. Man maa kunne rette sig efter Øjeblikkets Krav. Vi skal kunne købe Varerne hjem, naar vi har Brug for dem, eller naar de er overordentlig billige, og vi skal ikke have disse Skibe gaaende i bestemt Fart ligesom Postskibene. Erfaringen fra sidste Aar viser, at der hjemførtes for lidt til Ombygning i Begyndelsen af Høstaaret, men senere slæbte disse Skibe Masser af Majs hjem, saa at det paa et givet Tidspunkt ikke var muligt at faa det oplagret; man maatte sælge det med Tab til Trods for, at man fik det sejlet hjem til billig Fragt. Dernæst maa jeg sige, at selv om alle er enige om en saadan Aftale, er det, der kan opnaas ad den Vej, alt for lidt, naar man ser hen til, at det, der vindes for dette Aar, hvor Aftalen er truffet paa et Tidspunkt, da La Plata-Fragten laa paa